

компетентності та визначення вимог до рівня професійної компетентності кандидатів на державну службу; в) формування складу конкурсної комісії; г) визначення методів оцінювання кандидатів на зайняття вакантних посад; 2) стадія проведення оцінювання кандидатів на державну службу: а) попередній розгляд поданих документів на відповідність встановленим вимогам; б) проведення тестування та визначення його результатів; в) розв'язання ситуативних завдань та визначення їх результатів; г) проведення співбесіди та визначення її результатів; 3) стадія ухвалення рішення — а) узагальнення результатів оцінювання; б) прийняття рішення; в) оголошення результатів; 4) стадія оскарження рішення.

Список використаної літератури:

1. Картузова І.О. Адміністративно-процедурне право: навч.-метод. посіб. / І.О. Картузова, А.Ю. Осадчий. — О. : Юрид. л-ра, 2008. — 288 с.

БІЛА-ТЮРІНА Ю. З.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
здобувач кафедри адміністративного і фінансового права

ОЗНАКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ПОСЛУГ ТА ЇХ ХАРАКТЕРИСТИКА

Завданнями Національної поліції є надання поліцейських послуг. Якщо виходити з того, що єдиним завданням органу — представника силового блоку держави є надання послуг, можна зробити висновок, що і вся діяльність держави набуває характеру сервісу. Така точка зору має своїх прихильників, але поки що не в повній мірі сприймається політичною елітою, суспільством, науковою спільнотою.

Поліцейські послуги є частиною більш широкої правової категорії «публічні послуги», які на теоретичному рівні можна вважати вже достатньо опрацьованими. Основними ознаками публічних послуг є те, що вони: по-перше, забезпечують загальнозначущу діяльність; по-друге, мають необмежене коло суб'єктів надання (як правило, органи публічного управління); по-третє, поєднують як публічний, так і приватний інтерес [1, с. 176].

Поліцейські послуги не є кінцевим результатом діяльності поліції, вони можуть визнаватися послугами лише з точки зору розуміння її як процесу діяльності, або нерозривної єдності діяльності і результату, що споживається в процесі його створення. Підтверджує такий підхід до визначення поліцейської послуги необхідність систематичності

та безперервності протидії злочинності та забезпечення публічної безпеки. Таким чином, виникає потреба також свідчить про необхідність перегляду обраного в законодавстві підходу з метою усунення суперечливого сприйняття елементів єдиної системи публічних послуг.

Буквальне тлумачення ст. 2 Закону ставить під сумнів такі аксіоматичні ознаки публічних послуг, як: 1) індивідуалізація, тобто пов'язаність з особою виконавця та процесом вчинення ним певних дій (здійснення певної діяльності); 2) ініціювання надання послуги виключно споживачем. Забезпечення публічної безпеки і порядку, протидія злочинності та охорона прав і свобод людини не є діяльністю «на замовлення» конкретної особи, хоча в окремих ситуаціях така модель є допустимою [2, с. 114]. Якщо таку діяльність вважати послугою, то «вигодоотримувачем» є не окрема людина, а суспільство в цілому.

Питання ініціювання послуг щодо забезпечення публічної безпеки і порядку, протидія злочинності та охорона прав і свобод людини також не може зводитись виключно до наявності звернення конкретної особи. Надання цих послуг «активується» із створення відповідних підрозділів Національної поліції та завершується їх ліквідацією.

Єдине завдання, що в повній мірі вписується у вже існуючу концепцію публічних послуг — це надання допомоги особам, що її потребують. Проте, нажалі, вичерпного переліку форм та умов надання такої допомоги поки що не вироблено і нормативно не закріплено. До поліцейських заходів, передбачених Законом, спрямованих на реалізацію цього завдання можна віднести поліцейське піклування.

Національна поліція є також суб'єктом надання адміністративних послуг, які у своїй переважній більшості реалізуються в межах дозвільної системи МВС України. Крім того, судячи із презентації Головного офісу патрульної поліції м. Києва, можна зробити висновок про надання Національною поліцією інформаційних послуг, зокрема щодо розгляду матеріалів адміністративної справи, евакуації автомобіля тощо.

Поліцейські послуги можна розглядати у широкому розумінні, з точки зору якого будь-яка діяльність Національної поліції є поліцейською послугою. З точки зору цього підходу поняття «поліцейські послуги» формується через визначення суб'єкта надання — Національну поліцію. Якщо ж розглядати поліцейські послуги з точки зору змісту діяльності, — отримуємо значно вужчу категорією, яка не охоплює адміністративні й інформаційні послуги, що надаються поліцією [3, с. 154]. У вузькому розумінні поліцейські послуги — це надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги.

Поліцейське піклування є різновидом поліцейських послуг у вузькому значенні цього терміну. Цей захід є новою компетенцією поліції, яка запозичена із досвіду поліцейської діяльності країн Європи. Особливостями поліцейського піклування є: 1) належність до превентивних

заходів (цей захід наближено до попередження адміністративних та кримінальних правопорушень, він не передбачає застосування примусу); 2) уособлення волі держави, спирається на владу поліції, застосовується працівниками поліції; 3) становить сукупність заходів піклування (медичного, правового, психологічного, побутового, матеріального характеру); 4) застосовується до спеціального об'єкта – неповнолітня особа віком до 16 років, яка залишилася без догляду, особа, яка перебуває у безпорадному стані; 5) метою є забезпечення прав і свобод особи, до якої застосовано піклування, тобто всі дії поліцейського мають відповідати інтересам цієї особи; 6) наслідком застосування поліцейського піклування забезпечення безпечного стану особи (передача, батькам, персоналу соціального заходу).

Список використаної літератури:

1. Амосов О. Ю. «Послуга» при розгляді звернень громадян : економічна та правова категорія / О. Ю. Амосов, Ю. І. Крицак // Теорія та практика державного управління : зб. наук, праць – Харків: Внд-во ХарПІ НАДУ «Магістр». – 2010. – Вип. 1 (28). – С. 175–180.
2. Вельский К. С. Полицейское право : лекцион. курс / К. С. Вельский ; под ред. А. В. Куракина. – М. : Дело и Сервис, 2004. – 816 с.
3. Ворушило В. П. Зарубіжний досвід щодо зміцнення законності у діяльності поліції / В. П. Ворушило // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. – 2005. – № 3. – С. 152–159.

ХОМЕНКО А. В.

ДВНЗ «Запорізький національний університет»,
здобувач кафедри адміністративного та господарського права

ЮРИСДИКЦІЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ СУДІВ У ВИРІШЕННІ ЗЕМЕЛЬНИХ СПОРІВ

Проблему захисту публічних прав та інтересів в Україні, не претендуючи на абсолютну істинність, ми пов'язуємо з розгалуженою системою судоустрою, яка зазвичай покликана забезпечити реалізацію принципу законності для встановлення правового порядку в регульованні суспільних відносин, однак сучасний стан судової системи не дозволяє абсолютизувати судовий порядок розгляду даної категорії спорів. І головною проблемою є розмежування юрисдикційних повноважень судів системи судоустрою в Україні.

Обґрунтованою є позиція О. Пасенюка, який наполягає на тому, що спори з приводу діяльності з розпорядження об'єктами державної